

ELEGIILE
DE LA
BAD HOFGASTEIN

Eugen Dorcescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORCESCU, EUGEN

Elegiile de la Bad Hofgastein / Eugen Dorcescu.

- Timișoara: Mirton, 2010

ISBN 978-973-52-0966-7

821.135.1-1

ELEGIILE
DE LA
BAD HOFGASTEIN

Eugen Dorcescu

EDITURA MIRTON
Timișoara, 2010

Coperta I:

Gasteiner Ache. Fotografie: O. B.

Coperta a IV-a:

Eugen Dorcescu, în Bad Hofgastein, septembrie 2010.

Eugen Dorcescu mulțumește Editurii Mirton pentru generozitatea și căldura cu care a sprijinit apariția acestei cărți.

P r o l o g
(Absența)

Absența e-o prezență negativă,
E-un gol, o așteptare, o latență.
E moarte și viață, deopotrivă –
Chiar Domnul, pentru simțuri, e-o absență.
De neatins fiind, și nevăzută,
Asociind realități contrare,
Absența naște jale și frustrare
Și-un gând de neputință absolută.
Ne-existând, nu poate să se-ascundă.
Ne-existând, nu-și neagă evidența.
Egale-i sunt teroarea și clemența...
Absența e-o prezență mult mai cruntă,
Mai greu de îndurat decât prezența.

1

(O, maică...)

Nu te pot risipi, nu te pot aduna.

Ești mult prea departe.

Știu cât de frică

ți-a fost.

Viața întreagă

nu te-ai gândit la nimic altceva :

Numai la moarte.

Unde sunt toate cele ce-au

fost, unde sunt toate cele

ce sunt?

Unde-au binevoit să te ducă,

unde-au binevoit să te-ascunză ?

Nici un răspuns.

Nici tăceri, nici cuvânt.

Vântul adună de pe

mormânt

frunză cu frunză.

2

Tatăl a murit o
singură dată.
Mama moare în
fiecare zi.
Zorii încep cu
- mereu repetată -
voluptatea ei
de-a muri.
Așa a fost,
prima oară, în
curtea pustie,
așa a fost, mai
apoi, peste
tot,
acolo, aici.
Mama pare să fie,
fără-ncetare, în
hașuratele zări
ale drumului
spre veșnicie,
câlcând, grăbit și
nesigur,
ca pe trecerea de
pietoni, cu
pașii ei mici.

3

Citesc

Cien años de soledad

în Bad Hofgastein,

în Hotelul Germania, apartamentul

404, sus, pe

terasă.

În urmă c-un an,

mama se pregătea să

traverseze

râul morții

prin vad,

înspre noua, invizibila-i

casă.

Între ziua de-atunci și

ziua de-acum,

e numai această

cognitio mortis experimentalis.

Între clipa

de-atunci și

clipa de-acum,

nu-i nici drum

și nici cale-i.

Simetrie în vid,

fir de timp, fără Parce, fără

furcă de tors, fără caier...

Eu citeam, pe atunci, *Bel-Ami*,
în salon *belle époque*,
la Bad Gastein, în
Hotelul Weismayr.

4

Într-o dimineață, ca
oricare alta, la
ora șapte,
verișoara Măruța mi-a
telefonat și mi-a spus
că o veghease pe
mama întreaga
noapte.
Și că, la cinci,
nici un minut mai târziu,
nici un minut mai devreme,
mama s-a trezit, pentru
o fărâmă de timp,
și-a-nceput
să mă cheme.
M-a strigat, cu glas mare,
pe nume.
M-a strigat, de pe pragul, de pe
culmea aceea,
dintre lume și
lume.
Apoi a recăzut
în muta ei agonie
și ne-a părăsit fără a primi
vreun răspuns.

Eu nu am auzit strigătul
acela.
Vai mie!

5

Pe Achenpromenade,
spre sud,
spre Bad Bruck,
râul
îmi pare că poartă
arome de cimbru,
de mentă, de
nuc.
Îi sunt recunoscător
că-mi aduce
aminte,
cu murmuru-i ud,
cristalin,
vremuri trăite mai ieri,
mai-nainte.
Îi sunt recunoscător
că-mi țese din
raze de soare
statura mărunță
a mamei
venind pe cărare.
Venind, ca altădată, către
Poiană, venind
fără veste,
să-mi spună
nimic altceva,
doar atâta:
că este.

6

Într-o încăpere slab
luminată,
ca-ntr-o ceață de
talc,
mama stă-ntinsă pe
catafalc.
Jur-împrejur,
chipuri dizolvate-n
penumbră, stinsă
rumoare,
uși ce se-nchid, se
deschid, cu fereală,
viață, mișcare.
Simt cum ne strânge,
în cleștele-i sumbru,
cum ne-nconjoară,
ca-n negre și moarte
cheaguri de sânge,
noaptea sinistră
de-afară.
Dacă bine iau
seama,
cea mai prezentă,
în imensa-i
absență,
e mama.

7

Prin Bad Hofgastein,
seara,
la promenadă.
Străzi parcimonios luminate,
aproape deșerte, sub
a lunii înnorată
pomadă.
Munții s-au retras
în văzduh.
Liniștea e atât de
compactă,
încât aud ceasul dintre
carne și duh
cum bate, la
infinite răstimpuri,
eternitatea exactă.
O percep, o
ascult,
mă cufund în
substanța-i
vâscoasă.
În timp ce trec râul
pe un pod ireal,
ca demult,
când tăiam noaptea,
în lung,
pe sub munți,
către casă.

8

În lumina aceea,
în sala aceea,
între umbrele-acelea,
mama zâmbea.
Și indecisul,
enigmaticu-i zâmbet
ar fi putut însemna
că-ntrezărește,
foarte aproape, la
doar câțiva pași
- dar ce pași! -
Paradisul.
Cele vechi
rămăseseră toate:
sicriu, lumânări, cer și
pământ,
oameni și
case...
Noi, cei rămași, îi
eram într-atât de străini, de
minusculi, de pierduți și
neverosimili,
încât ne
uitase.

9

În ceața mare, mereu
mai mare,
freamătă, prinși în
ancore grele de lut,
Alpii,
fantastice crucișătoare.
Abia dacă le poți desluși
catargele, pupa sau prora,
în timp ce lansează asupra-le
mii
de rachete arzând
crucișătorul de-azur,
aurora.
Spectacol magnific, teluric-celest,
ce simți că ascunde
un sens ne-nțeles,
nelumesc,
la care tu,
cât ești *ha' adham*, om de
pământ,
n-ai acces
de nicicând,
de niciunde.

10

În ziua când mama
urma a fi pusă-n mormânt,
când durata trebuia, definitiv,
să se rupă,
în livadă, femei curate și vrednice,
rostind rareori vreun cuvânt,
pregăteau bucate înmiresmate,
alese cu grijă,
pentru masa sfințită de
după.

M-am ivit în capătul scărilor
și-am privit, întâmplător, spre
femeile-acele.

Și-am văzut-o atunci
pe soția mea, pe îngerul
meu,

trebăluind și ea,

harnic, tăcut,

între ele,

laolaltă cu ele.

Stop cadru vibrant,

clipă scânteietoare.

Profilul ei nobil, frumos,

decupat pe-un ecran

de frunze-aurii și

de soare...

Ca în port, când o corabie s-a

desprins de la cheu, și
s-a dus,
iar cei de pe țărm abia
de-i mai văd, departe, în
zare,
prin lunetele lacrimii,
catargul și vela.
Întregul mister
al unei asemenea
metafizice falii
se concentrase-n profilul acela.

11

Toamnă, cu prune, cu
struguri și
mere.

Toamnă, cu munți
însoriți, cu Ache,
râul de-argint.

Din Ființa sensibilă,
în infinita-i cădere,
nenumărate mulțimi
de întruchipări
se desprind.

Cum să te rupi din
roirea aceasta,
cum să nu trăiești,
cum să nu mori?

Soarele-n van își
zdrobește, seară
de seară,
de crestele Alpilor
țeasta,
fiindcă din nou
e tânăr și
proaspăt în
zori.

12

Într-o după-amiază halucinantă, ce
glisa, liric și lin, către
seară,
am făcut o scurtă plimbare cu
mama,
prin pitoreasca ei
curte, întomnată,
solară,
o mult prea scurtă plimbare,
învolburați, destrămați, în
frunze târzii de octombrie și
în voaluri
de soare.
Și, dintr-o dată,
din mers, cu
voce senină și clară,
a șoptit câteva versuri
din Eminescu,
acele
în care geniul însuși,
cel arhetipal,
vorbește de frunzele nucului,
ce ne zburau împrejur,
de vii îmbrumate, de
rândunele,
de cineva, oare cine?,
așteptat, invocat, care

încă nu vine...
Apoi,
liniștită, cuminte,
mama s-a-ntors
în lucida ei agonie
de mai înainte.

Acestea au fost
- către mine -
ultimele mamei cuvinte.

13

Expediez către
țară,
de câteva zile,
scurte epistole,
ilustrate,
însoțite de două-trei
vorbe, convenționale,
gentile,
cu salutări și urări,
bunăoară.
Redactate în una din
acele limbi ce se știu,
ce se-nvață,
în una din limbile
referențiale, trecătoare,
pragmatice,
folosite de morții
ce sunt încă în viață.
Dar
ce-aș face, oare,
dacă mamei aș dori
să-i trimit o scrisoare?
Cum aș întocmi-o în
idiomul acela, pe care
nu-l pot vorbi nici viii,
nici morții,

în limba eternă, de
toți înțeleasă și
de nimeni știută,
a morții?

14

Plouă intens. Vertical.

Plouă pieziș.

Plouă cu șerpi violenți
de lumină.

Plouă zadarnic.

Ploile vechi s-au

retras,

pe furiș,

spre cărări de

frunziș,

dizolvate-n

rugină.

Amintirile însele

au căzut și

s-au stins.

Amintirile însele

par uitate,

departe.

Într-un timp

sideral,

într-un spațiu

destins.

Precum mâinile

mamei,

liniștite și

moarte.

15

La miezul nopții,
în aerul negru, și
proaspăt, și
greu,
am deschis ușa înspre
terasă.

La poalele munților,
risipitele flori
ale unor lumini
mi-au amintit munții
și luminile lor
de acasă.

Mi-au amintit seara
când am năvălit
în tenebroasa-ncăpere,
cea-n care mama zăcea,
undeva-n infinit,
după transparentul și
impenetrabilul ei
zid de tăcere.

Am rămas pân' la ziuă,
priveghind lângă ea,
ascultând foșnetul lumânărilor,
ascultând întunericul,
ascultând liniștea, ascultând
cum din sfeșnice
picură ceara.

Ascultând cum, în
noaptea de dincolo,
duhul ei călătorea,
cum lupta,
spre-a ieși
din *samsara*.

16

Ceață grea s-a lăsat
peste munți.
Sus, sus de tot, înspre
creste,
ninge, probabil, cu
fulgi repezi, mărunți,
ninge, cum se spune-n
povești,
ca-n poveste.
De fapt, dacă ninge cumva,
ninge dur, e-ntuneric
și-i ger.
Cerul negru-și
apasă, peste
oameni și munți,
genunchiul de
fier.
Îl apasă cumplit,
inclement.
Mamei
la fel de frig și
de teamă în
infinitul acela i-ar fi
ca și-n cripta ei de
ciment.

17

Între mama, întinsă-n
sicriu,
între noi, cei din jur,
între lumea aceasta și
rai,
acolo-n biserică,
în momentele-acelea,
se întrezărea,
subțire, ascetic,
pe un pedestal de
cenușă,
prea-cuviosul preot Mihai,
care – ca într-o
nevăzută levitație –
mijlocea,
mijlocea,
mijlocea,
pentru noi toți, desigur,
dar, evident, mai ales
pentru ea.
Nu pot crede că strigătul lui,
cântat, și
rostit,
cutremurat, și
sublim,
nu pot crede că strigătul lui
n-a zburat,

n-a ajuns, n-a
sosit
și n-a fost primit
dinaintea lui
Iah Elohim.

Aceasta-i cheia fericirii:
să știi
a întâmpina
cu-ncredințarea și
inocența
unui prunc de o zi
tot ce binevoiește
a-ți da
- că-s suferințe, că-s
bucurii –
Cel ce a fost,
Cel ce e,
Cel ce, de-a pururi,
va fi.

18

Cu doi ani înainte
să moară,
mama a locuit la
noi peste iarnă
și-am dus-o acasă
în primăvară.
În ziua aceea, cu
vreun ceas mai devreme de
proiectata plecare,
a pregătit-o de drum,
a-mbrăcat-o frumos,
în culori pastelate,
neprețuita-mi soție,
inteligentă, duioasă și
prevenitoare.
A preschimbat-o într-o
făptură atât de
tânără, de
amuzantă și vie,
încât am regretat amarnic,
și regret și acum,
că n-am surprins-o.
așa cum stătea, în
dimineața de-atunci,
în transparența ferestrei,
că n-am păstrat-o
într-o fotografie.

Într-o fotografie
obiectivă, realistă,
diferită de cele
ce se suprapun, se
confruntă, se developează și
se voalează,
la nesfârșit,
în camera obscură
a memoriei mele.

19

- Am făcut o descoperire,
mi-a susurat,
adânc,
în auz,
alter-egoul,
în timp ce, împreună cu
mine, Alpii
înzăpeziți contempla.

O descoperire
surprinzătoare,
generatoare
de o stupefiantă uimire,
în tragismul și-n
ciudățenia sa.

Așa grăi, încet, gânditor,
alter-egoul
și spusele sale
ecoul
lăuntric,
prin hăurile eului,
din abis în
abis,
le tot repeta.

- Ce descoperire,
și ce stupefiantă
uimire? am
îndrăznit eu

a-l întreba.
- E simplu, e cât se
poate de simplu, șopti.
Iată, îți dau de știre:
Acum,
după această răscruce
de drum,
sunt altul...
Sunt
altcineva.

20

Mama a fost
o eflorescență
de rămuroase tenebre,
crescând din
a egoului
mult prea
fertilă esență.
Nimic din juru-i nu
era
ce era.
Totul era o
proiecție-a sa.
Acum, din
generosul mamei
egou
a rămas numai golul
în care se scurge
retragerea ei,
zborul ei retrograd,
ca un negru
ecou.

Mă întreb iar și
iar:
În ce chip poți plânge,

cum poți a deplânge
pe cel care pleacă
din propriu-ți
sânge?

21

Pe zidul de nord,
în odaia pustie,
din casa părintească
pustie,
e un loc unde-a
stat,
decenii în șir,
Vechea fotografie.
Astăzi,
din locul acela
pustiu,
se deschid
nevăzute tuneluri de
vid,
cătred marele
vid.
Casa-i pustie, livada-i
pustie,
existența-i inexistentă,
pustie.
Din tot ce a
fost,
numai vidul
acela,
din zidul

de nord,
numai el nu
acceptă să piară,
numai el nu renunță
să fie.

22

Livada de-altădată e
plină

de lume străină.

Îi știu pe toți cei

prezenți, unii

chiar îmi sunt

rude.

Mă întrebă,

răspund,

dar inima mea nu-i

aude.

Stăm pe banca-nsorită

eu și cutare,

însă el n-are

nici contur, nici

culoare.

Îl privesc, îi

zâmbesc, mă

privește,

dar inima mea

nici măcar nu-l

zărește.

Mângâi pe creștet

copii,

strâng mâna

părinților,

sorb, împreună cu ei,

la masă,
sub vișin, la fel ca
pe vremuri,
cafeaua fierbinte.
Dar tactilitatea inimii
mele
din toate aceste multiple
atingeri
nimica nu simte.
E ca într-un vis.
E doar un coșmar, un
sumbru vertij. E
semidelirul
unui rău de-nălțime.
În livada de-altădată
nu-i nimeni.

23

Într-o plimbare târzie
pe Wasserfallgasse,
am întâlnit-o pe mama,
învelită-n a
noptii mătase.
Era sus, la cascadă,
i-am vorbit, dar
n-a vrut să-mi
răspundă,
nu părea să mă
vadă.
Deși eu știu prea
bine
că venise acolo
doar pentru
mine.
Am rămas îndelung
față-n față,
despărțiți de-a
cascadei
oglină de
gheață.
Eu, oprit ca un
stâlpnic, pe
Wasserfallgasse.
Ea – nvelită-n a
mortii mătase.

24

Ziua-și deschide
suava perdea.
Noaptea închide
negre portaluri.
Totul rămâne în
albia sa,
precum Ibrul,
precum Sohodolul,
precum Ache-ntre
maluri.
M-am deprins. Nu
există timp și spațiu
pustiu.
M-am deprins. Nu există
a remușcării
povară.
Totu-i mai simplu
și mai ermetic
decât un sicriu.
Dezlegarea mirării
e dezarmant de
ușoară:
Eu nu-ncetez a
fi viu.
Mama nu-ncetează
să moară.

25

Din zori pân' la
cină,
sub soarele oblic, sub
soarele orb,
zânele râului sorb,
șușotind, murmurând,
cupe lungi, cupe reci,
străvezii,
de lumină.
Joaca lor se
desprinde din
golul
unde Ache-i
totuna
cu Jaleșul, Ibrul sau
Sohodolul,
unde Alpii, Carpații-s
totuna,
unde soarele încă
e-mpreună cu
luna,
unde lumea-i volatilă
și ușoară
ca scama...
Unde mama-i totuna
cu Mama.

26

Tatăl și Mama s-au
retras în pământ.
Ce poate fi mai firesc și
mai simplu de-așa?
Cele ce sunt,
Cele ce sunt,
Cele ce sunt
i-au chemat
a-i chema.
Mă bântuie crunt
simulacrele lor,
străfulgerându-mi,
cu abisale priviri,
conștiința.
Ei au murit, poate
încă mai mor,
spre-a fi vie Ființa.
În adâncul ascuns,
sub iluzoria lume a
slavei deșarte,
*Ființa-i sinteza de nepătruns
dintre viață și moarte.*
Și astfél,
și astfél,
și astfél,
făptura-și continuă
drama,

ELEGIILE DE LA BAD HOFGASTEIN

---

după originarul,
neclintitul model:
Tatăl,
Fiul
și
Mama.

27

De mâine,
după cum se aude,
se vor năpusti asupra-ne ploile, se
va năpusti asupra-ne
vântul.

Intrăm în grotele ude
ale pașnicei toamne. Pământul,
ajutat de sora sa bună,
lânceda apă,
își va-nteți sinistra lucrare
de macerare,
de asumare,
a celor care
coborât-au în
groapă.

Nici rob și nici
rege nu
scapă.

Restu-i poveste. Restu-s
istorioare.

28

(Vechea fotografie)

I

Noapte sau
zi,
ca pe-un cosmic ecran,
norii se duc, norii
se-ntorc, frunza
coboară.

Dacă-ați mai fi,
poate-ar mai
fi
dimineată și
seară.

Poate-ar mai fi
ritmuri în timp,
drumuri în spațiu,
poate-aș simți,
lângă negura ușii,
cum vă tremură
brațul.

Totu-i la fel. Totu-i
altfel. Desăvârșit.
Eternitate. Desăvârșire.
Doar, când și când,
ca un fulger din vid,

ca un blitz din zenit,
o imensă uimire:
Chiar ați murit?

II

Mi-e cu neputință să cred
că nu știi, că nu știți
faptul simplu
că eu sunt aici, și voi
sunteți acolo.
Mi-e cu neputință să
cred că veghez,
că dormiți
lângă al apei freatică
negru și sumbru tremolo.
Mi-e cu neputință să-ntreb:
Dar de ce?
Mi-e cu neputință să
știu, să nu
știu.
Mi-e cu neputință orice.
O, tu cuplu de lut, pământiu!
Mi-e cu neputință să
cred că ești mort.
Mi-e cu neputință să cred
că ești viu.

E p i l o g
(Adam)

*Dezic, și mă dezic de tot ce am.
În fapt, ce vrea să-nsemne **a avea**?
Sunt singur. Sunt căzut. Sunt **ha'adham***.
Și lângă mine stă femeia mea.
Ca ins primordial în Paradis,
N-am ascendență. Cât despre urmași,
Vrăjmași își sunt. Și mie-mi sunt vrăjmași.
Urmașii mei trupești m-au compromis.
Iar Eva, dăruită de Acel
Ce m-a creat, e-un dram din trupul meu.
Un unic trup clădim în Dumnezeu.*

În lume, deci, suntem doar eu și El.

---

*ha'adham (ebr.) – omul de pământ.

*Bad Hofgastein, München, Timișoara,
septembrie - noiembrie 2010.*

Tiparul executat la

IMPRIMERIA MIRTON

Timișoara, str. Samuil Micu nr. 7

Tel.: 0256-225.684, 0256-272.926; Fax: 0256-208.924;

e-mail: mirton@mirton.ro; www.mirton.ro